

De tipgever

Colofon

ISBN: 978 94 6365 936 9

1e druk 2026

© 2026, Martin Jagt

Uitgeverij Elikser

Ossekop 4

8911 LE Leeuwarden

www.elikser.nl

Drukwerk: CSL digitaal B.V.

Vormgeving binnenwerk en omslag: Evelien Veenstra

Eerder verschenen in deze serie:

De marionettenspeler

De bijenkoningin

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op wat voor wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur en de uitgeverij.

This book may not be reproduced by print, photoprint, microfilm or any other means, without written permission from the author and the publisher.

De tipgever

Een Traube-mysterie

Martin Jagt

Zaterdagavond 5 juni 1954

Het was afgeladen vol in Wirtshaus Nonnenhof. Gezien vanaf de smalle straat bood het kleinschalige restaurant een gezellige aanblik. Alle tafels waren bezet, er werd luid gepraat en gelachen, de zaal zag blauw van de rook en het personeel liep met volle dienbladen heen en weer tussen de tafeltjes waarop flakkerende kaarsen een spel leken te spelen met de schaduwen die ze als grillige figuren lieten zien op het lage plafond.

Het door een straatlantaarn verlichte uithangbord dat aan de buitengevel hing, was voorzien van de naam van het etablissement en de afbeelding van een non. Boven de entree wapperde fier de blauw-witte vlag van het Wirtshaus.

Nonnenhof was een lang, smal driehoekig pand dat de Gaugasse en de Bleichwiesenstraße met elkaar verbond. Boven elk raam hield een cherubijn de wacht en boven de entree was hetzelfde hoofd aangebracht met stenen bladmotieven en druiven. De puntgave engelachtige hoofden leken het kleine stukje paradijs in de hoofdstad van Hessen met hun aanwezigheid te bewaken. De luide stemmen en het gelach van de vele bezoekers vermengden zich met de overheersende geur van bier, gebakken aardappels, vlees en sigarettenrook en drong door de op een kier staande ramen naar buiten.

Felix Besenstiel was een jonge man van begin twintig. Hij had een hoekig gezicht met een scherpe neus, donkere ogen en zwart haar dat strak naar voren was gekamd. Hij was nu drie jaar werkzaam als ober in dit restaurant dat met zijn naam de sfeer benadrukte van een pleisterplaats, gelegen midden in dit stadsdeel van Wiesbaden.

De hele avond liep Felix af en aan met een vol dienblad en hij wilde dolgraag even met zijn collega Susanne Brennholz praten. Voortdurend zocht hij naar een moment waarop hij even

met haar alleen kon zijn. De waardin, Sylvia, hield het jonge stel nauwlettend in de gaten waardoor Felix en Susanne amper even tijd voor elkaar kregen. Het goede moment deed zich voor toen Sylvia Regenrohr middels een opgestoken hand naar een tafeltje werd geroepen. Een gezette oude heer was het duidelijk niet eens met de rekening, wat hij luidkeels liet weten. Op dat moment trok Felix Susanne aan de mouw van haar bloes en nam haar mee naar achteren in een smalle gang die vol stond met opgestapelde dozen met wijnflessen en kratten bier.

‘En?’ vroeg hij. Hij keek Susanne doordringend aan en zijn donkere ogen stonden ernstig.

‘Hij wil het doen,’ fluisterde Susanne, een levendige jonge vrouw van twintig met een asymmetrische neus en kastanjebruin haar dat boven op haar hoofd in een knotje bijeen was gebonden.

Felix haalde opgelucht adem.

‘Goddank. Het moet wel in één keer goed gaan.’ Felix stond met zijn rug naar een toiletdeur, waardoor hij de toegang tot het restaurant in de gaten kon houden. Susanne leunde tegen de muur.

‘Ik weet het, het duurt nog een maand voor het volksfeest begint.’

‘Hoe?’

‘Laat dat maar aan hem over.’ Felix keek nerveus naar de doorgang naar het restaurant.

‘Dus hij is bereid om...’

‘Sst, de muren hebben oren.’ Susanne legde een vinger op Felix’ lippen. ‘Hij kent de consequenties,’ vervolgde ze. ‘Onze grootouders vermoord, jouw vader doodgeschoten...’ Susannes ogen werden vochtig. ‘Mijn oma was de liefste vrouw die ooit geleefd heeft. Ze deed geen vlieg kwaad, stond altijd voor anderen klaar. Hoe kan iemand die dit op zijn geweten heeft, rustig doorleven?’ Felix nam Susannes hoofd in zijn handen en veegde met de duimen de tranen van haar wangen. ‘Diegene moet dood,’ zei hij en zijn ogen stonden hard. ‘Die verrekte...’ Op dat moment verscheen het gezicht van Sylvia in de deuropening en de naam van diegene die hij bedoelde en wat ie voor de Gibber Kerb, het grote volksfeest, betekende loste op in de mopperende woorden van de waardin van Nonnenhof.

‘Wat is hier aan de hand?’ wilde zij weten. ‘Staan jullie hier weer

te smoezen?’ Felix en Susanne reageerden niet op haar vragende gezicht. Sylvia schudde misnoegd haar hoofd. ‘Kom op, aan het werk!’ Toen viel haar oog op het betraande gezicht van Susanne. ‘Droog je tranen af, meid. Hop!’ Met die woorden liet ze het tweetal alleen.

Voordat ze de gang verlieten, wist Susanne Felix te overtuigen van de geschiktheid van diegene die voor hen het vuile werk wilde opknappen. Ze veegde met een hand over haar gezicht, haalde diep adem en volgde Felix naar het rumoer aan de andere kant van de deur.

Tijdens zijn werk hield Felix Susanne nauwlettend in de gaten. Hij moest haar nog eens spreken. Waarom moest Sylvia nu ineens tussenbeide komen?

Later op de avond, toen Sylvia de rekening opmaakte voor een echtpaar en hierdoor met de rug naar hen toestond, zag Felix zijn kans schoon en hield Susanne aan, die zich net met een vol dienblad met glazen wijn en bier tussen twee volle tafeltjes bevond.

‘Na het werk,’ fluisterde hij in het voorbijgaan. ‘Bleichwiesen.’ Een dame trok hem aan de mouw en onderbrak hun gesprek voor het plaatsnemen van een bestelling. Susanne knikte.

Felix stond aan de Grundweg die van het tunneltje onder de 66 doorliep naar het veld waar ieder jaar in de zomermaanden de Gibber Kerb werd gehouden. Een groot feest dat in 1909 in het leven was geroepen om de saamhorigheid tussen de burgers onderling te vergroten. Dit jaarlijkse evenement ging na de wekroep van start, de burgemeester werd, samen met de voorzitter van de Gibber Kerb, in een optocht met paard en wagen naar de Bleichwiesen gebracht alwaar de kermis zou zijn. De mensen in de stoet gingen gekleed in het traditionele Nassauer boerenkostuum in de kleuren oranje en blauw. De kinderen van het weeshuis en de Diaconessen waren ook uitgenodigd en liepen mee in de optocht. Het veld stond op zo’n dag vol attracties, zoals een draaimolen voor de kinderen, kraampjes met onder andere streekproducten, huismiddeltjes, mandenvlechters, kaarsenmakers noem maar op. Kinderen konden blikgooien, er was een

poppenkast, een toneelvoorstelling. Te veel om op te noemen. De Wiesbadener Musikverein luisterde de vier dagen op met haar prachtige muziek, de burgemeester hield een toespraak, de brandweer liet zien waar zij goed in was en het feest werd afgesloten met een spetterende en knallende vuurwerkshow.

Vanmorgen had Felix, als tweede terreinknecht, het veld minuttig nagekeken. De Bleichwiesen werd nog steeds gebruikt als ontmoetingsplek voor hangjongeren, en tot veler ergernis, als hondenuitlaatterrein. Ook nu lag er weer her en der stront en zwerfvuil. Het terrein was zompig door de overvloedige regenval van de afgelopen dagen. De komende dagen leek het weer op te knappen en Felix had goede hoop dat het terrein, tegen de tijd dat de Kerb begon, droog zou zijn.

Felix wierp een blik op zijn horloge. Elf uur. Susanne zou een paar minuten later volgen. Normaal gesproken praatten ze nog even na met Sylvia, maar die was niet in de stemming. Ze had een barstende hoofdpijn en was vlak voor het afsluiten weggegaan, maar niet voordat Felix ging. Dat was een regel van Sylvia Regenrohr: ze wilde geen geflikflooi in haar zaak. Ondanks haar hoofdpijn wachtte ze tot Felix uit beeld was verdwenen, en dan mocht Susanne naar huis, maar die stond erop dat Sylvia ging in verband met haar hoofdpijn.

Felix had Sylvia goedendag gezegd en met een stiekeme knipoog afscheid genomen van Susanne. Felix woonde bij zijn tante, die geen jonge vrouwen in haar huis duldde. Susanne woonde nog bij haar moeder, aan de andere kant van de stad, dus thuis afspreken was geen optie. Zodoende leek het hen het beste om elkaar nog even bij de Bleichwiesen te ontmoeten. Het voordeel was dat het daar 's avonds heel rustig was.

Felix stond links om de hoek van de tunnel en keek voor de zoveelste keer op zijn horloge. Hij vloekte binnensmonds. Waar bleef Susanne nu? Ze had er inmiddels al moeten zijn. Het koelde tegen de nacht behoorlijk af en Felix begon het koud te krijgen. Om zijn voeten warm te houden ijsbeerde hij over het geasfalteerde pad en wreef hij in zijn handen. Af en toe keek hij ongeduldig in de richting van de tunnel waar hij verwachtte dat

Susanne ieder moment tevoorschijn kon komen met de mededeling dat ze werd opgehouden door het een of ander.

Toen het hem te lang duurde en hij poolshoogte wilde gaan nemen bij Nonnenhof, hoorde hij voetstappen zijn kant op komen.

Hij draaide zich om.

‘Hè, hè, ben je daar eindelijk?’

Maandagmorgen 29 september 1980

Carolien Hopfenklee was in haar voortuin aan het werk. Als weduwe bewoonde ze een tussenwoning, twee straten achter het St. Josefs-Hospital, in een rustige buurt. Ze keek vanuit haar huis op een school waar, op dit uur van de dag, druk werd gewerkt. Het was licht bewolkt, wel fris, maar voor Carolien prima weer om in haar tuin te werken. Het onkruid moest worden verwijderd uit de borders alsook tussen de tegels van het voetpad. Ook moesten enkele planten worden weggegooid.

Het was inmiddels tien uur in de ochtend en Carolien kwam krakend overeind. Met haar versleten heupen was dit werk eigenlijk te zwaar voor haar. Lopen ging nog wel, maar gebukt werken was niet verstandig. Dat wist ze wel, maar tuinieren was nu eenmaal een hobby van haar. Ze wiste zich met de rug van haar hand het zweet van het voorhoofd, plantte vervolgens de handen op haar stevige heupen en bekeek tevreden het resultaat van haar harde werk.

Terwijl ze zuchtend haar rug strekte, keek ze naar de hoekwoning van haar buurvrouw. Het viel Carolien op dat de gebloemde gordijnen nog dicht waren, zowel boven als beneden. Dat was niets voor Marianne. Die was altijd ruim voor acht uur op, en het eerste dat ze dan deed was alle ramen openzetten om de frisse lucht binnen te laten. Het dekbed werd vervolgens uit het raam gehangen, gevolgd door een groet en een praatje met Carolien. Vanmorgen echter bleven de bovenramen gesloten en was er van Marianne nog geen teken van leven te bespeuren. Fronsend bekeek ze zo een tijdje de woning van haar buurvrouw.

Caroliens aandacht werd afgeleid door gerammel van lege potten en flessen voor de woning van haar andere burens. Daar stond haar buurvrouw met in elke hand een volle tas van de lokale supermarkt.

‘Voor de glaskak,’ zei ze, als antwoord op de nieuwsgierige blik van Carolien. Ze knikte met haar hoofd naar de hoekwoning. ‘Is Marianne op vakantie? Alles zit potdicht.’

‘Geen idee,’ zei Carolien. Ze bekeek haar nagels die zwart omrand waren door het gewroet in de borders en tussen de stoeptegels. Vervolgens keek ze van de hoekwoning naar haar buurvrouw. Die bleek echter iets daadkrachtiger.

‘Kijken?’ opperde ze. Zonder een antwoord van Carolien af te wachten zette ze haar tassen op de grond, liep het tuinpad af en stapte met grote passen naar de woning van Marianne. Ze drukte aanhoudend op de bel, die luid weerklonk in de woning. Toen het na een tijdje stil bleef, drukte ze een tweede keer en nu nog langer. Ze wisselde een blik met Carolien die, op haar vragende blik, de schouders ophaalde. Haar buurvrouw bonkte nu zo luid op de deur, dat een passerende fietser verbaasd hun kant opkeek. Carolien aanschouwde dit alles nieuwsgierig vanaf haar tuinpad. Haar buurvrouw hief vragend haar handen op, niet wetende wat ze nu moest doen.

‘Wat nu?’

‘Wacht!’ Carolien liep naar de hal van haar huis, pakte de sleutel van Mariannes woning, die gewoonlijk aan een spijker naast de voordeur hing, en liep gehaast naar haar buurvrouw toe. ‘Ik vertrouw het niet,’ zei ze. ‘Dit is niets voor Marianne.’ Ze stak de sleutel in de voordeur, opende deze en riep vanaf de drempel: ‘Joehoe!’ Haar buurvrouw liep vlak achter haar toen ze voorzichtig de woning binnen liepen. ‘Marianne?’ De beide bezorgde buurvrouwen liepen van de hal naar de keuken. Er stond nog smerige vaat op het aanrecht. Op dat moment voelde Carolien iets aan haar been. Ze slaakte een gil van schrik. Het bleek de kat te zijn die de indringers leek te herkennen en langs haar been schurkte als begroeting. Carolien legde een hand op haar hart om bij te komen van de schrik. Ook haar buurvrouw stond verstijfd achter haar.

Voorzichtig liep Carolien, met de voordeursleutel geklemd in haar hand, naar de woonkamer. Haar buurvrouw volgde haar op de voet. Daar bleven ze geschrokken staan. Carolien sloeg een hand voor haar mond. Haar buurvrouw voelde het bloed uit haar

hoofd weg trekken, pakte Carolien stevig vast en sloeg een kruis. Marianne zat in de stoel terwijl ze met wijd opengesperde ogen naar het plafond staarde. Haar armen hingen slap naar beneden. Carolien liep, gevolgd door een lijkwitte buurvrouw, met grote passen naar haar huis terug en belde de politie.

Vrijdag 3 oktober 1980

Grote wolken hingen als enorme wattenbollen in de lucht en schenen een spel te spelen met de zon. Zodra die haar gloed over de stad wilde verspreiden, schoof er een wolk voor haar langs, alsof die haar wilde beletten een beetje warmte te verspreiden over de hoofdstad van Hessen.

Het leek me iets te fris om zonder jas naar buiten te gaan, dus schoot ik in een lichte zomerjas, sloot de voordeur af en wandelde in noordelijke richting de straat uit. Daar was, op de splitsing met de Bleichwiesenstraße, Wirtshaus Nonnenhof gevestigd, een kleinschalig restaurant waar ik, tot mijn schaamte, lange tijd niet meer was geweest. Vóór mijn relatie met Anna kwam ik er met regelmaat een hapje eten, het laatste half jaar was ik er amper nog geweest, want ik at nu regelmatig bij Anna in de Konditorei. Mijn lange afwezigheid werd duidelijk bevestigd door een boos kijkende Karin die, toen ze me zag binnenkomen, demonstratief haar armen over elkaar sloeg en me verwijtend aankeek.

‘Hè, hè, Rudie, ben je daar weer eens een keer?’ Ze was gestoken in een grijze, met bladmotief gedecoreerde jurk. Daarover droeg ze een wit, met kant omzoomd schort. Haar felrood gestifte lippen benadrukten de lichte tint van haar gelaat. Haar donkerblond, krullend kapsel oogde verwaaid, alsof ze zojuist een storm had getrotseerd. Verontschuldigend hield ik mijn handen omhoog.

‘Mijn excuses.’ Ik legde Karin uit waarom ik haar etablissement zo lang niet meer had bezocht, zonder verder uit te weiden over Anna. Ze keek me nog even gemaakt boos aan, waarna haar gezicht veranderde in een grote glimlach en ik een Strammer Max bestelde. De bestelling verdween richting de keuken en Karin kwam even later terug met een kopje koffie dat ze op de tafel neerzette. Ik ging zo zitten dat ik de zaal kon overzien. Het in-

terieur was al jaren onveranderd en ik zat op de bekende houten stoel aan de tafel, die uit hetzelfde materiaal bestond, en waarop een turquoise kleedje lag met daarop een vaasje met bloemen. De vloer bestond nog steeds uit witte vierkante plavuizen. Een eenvoud waarvan ik hield, een oase in het hectische leven van een drukke stad. Het was rustig op deze vroege vrijdagmiddag. De Strammer Max werd geserveerd en Karin nam tegenover me plaats.

‘Heb je het al gehoord?’ vroeg ze, toen ik het mes in het brood zette. Ik keek haar vragend aan.

‘Wat moet ik gehoord hebben?’

‘Frau Brennholz is overleden.’ Gravend in mijn geheugen probeerde ik de naam te koppelen aan een persoon. Ineens schoot het me te binnen, waarop ik reageerde met een volle mond:

‘Familie van de jonge vrouw die, hoe lang was het, zo’n ruim vijfentwintig jaar geleden hier is vermoord?’ Karin knikte. Haar over elkaar geslagen armen leunden op het tafelblad.

‘De moeder van Susanne. Jammer, ze kwam hier drie keer in de week. Ik zal haar bezoekjes missen.’

‘Ach ja, Susanne Brennholz. Zo jong nog. Sommige mensen blijft niets bespaard. Maar wat zeg je nu? Ze kwam drie keer per week op de plek waar haar dochter was vermoord? Lijkt me een kwelling. Zoiets doe je jezelf toch niet aan?’

‘Zo reageerde ik ook. Zij zocht, zo vertelde ze me, de verbinding met haar dochter. Het voelde voor haar als een helingsproces, rouwverwerking. Ze kwam hier elke zondagavond eten. Door de week wisselde ze nog wel eens van dag.’ Ik trok een gekke mond als teken dat ik het vreemd vond en er niet aan moest denken als dat een van mijn kinderen zou overkomen.

‘Werkte jij toen al hier?’ Karin keek me vragend aan. ‘Toen Susanne werd vermoord,’ lichtte ik toe.

‘Sterker nog, ik kwam voor Susanne in de plaats. Vorig jaar vierde ik hier mijn vijfentwintigjarig jubileum.’ Karin keek op toen de deur werd geopend en een oudere man in een lange regenjas de zaak betrad. Ze wisselde een blik met haar collega die met een knipoog te kennen gaf dat ze bij mij kon blijven zitten. Ze hield haar hoofd schuin toen ze zich weer tot mij richtte. ‘Is die

zaak ooit opgelost?’ Ik schoof een veel te groot stuk op de vork en bracht deze naar mijn mond. Het lukte ternauwernood om de eidooier in zijn geheel naar binnen te werken. Dat vond ik altijd de ultieme uitdaging met een Strammer Max. De nog ongeschonden eidooier ontplofte in mijn mond en mijn smaakpapillen joelden van vreugde bij het voelen van de warme gloed van het zachte eigeel.

‘Bij mijn weten niet. Trieste zaak, die kan ik me nog goed herinneren. Ook al hadden deze moorden rondom mijn huis plaats, ik werkte toentertijd aan twee andere zaken. Mijn collega Treppen was destijds met deze zaak belast.’

‘Dat is toch erg?’

‘Wat?’

‘Nou, dat de moord op Susanne nooit is opgelost. Dat is toch vreselijk voor de nabestaanden?’

‘Zeker, maar soms kom je gewoon niet verder. Dan is er te weinig bewijs. Je hebt net dát ene puzzelstukje nodig dat de zaak openbreekt en je op het goede spoor zet.’ Ook de tweede eidooier werd succesvol verorberd. Die bewaarde ik altijd voor het laatst.

‘Trouwens Karin, de moeder van Susanne, was ze al zo oud?’

‘Wat ik me kan herinneren was ze nog maar vijfenzeftig, zoiets.’

‘O.’ Ik besepte dat we bijna van dezelfde leeftijd waren. ‘Wat jong. Ziek?’

‘Niet dat ik weet.’

‘Depressief?’

‘Wel in het begin. Ze zei dat ze Susanne nog dagelijks miste, maar had het uiteindelijk wel een plek weten te geven.’ De laatste kruimels van de uitsmijter verdwenen naar binnen. Ik veegde mijn mond af aan het papieren servet dat ik tot een prop verfrommelde en op het bord legde.

‘Jouw Strammer Max is nog steeds niet te evenaren, Karin.’

‘Dank je.’ Karin stond op, pakte het bord van de tafel en bleef nog even naast de stoel staan.

‘Van het huis,’ zei ze met haar hoofd schuin zoals ze altijd deed als ze me vriendelijk toelachte. ‘Zie ik je binnenkort weer?’ Dat beloofde ik.

‘Ik zal de traditie in ere herstellen, Karin.’ Ze glimlachte.

‘Toch kan ik me niet voorstellen dat Frau Brennholz zomaar is overleden,’ zei ze. ‘Ze was nog gezond, wandelde veel en daarbij, ze was nog veel te jong.’ Hoofdschuddend verliet ze mijn tafeltje. Deze laatste woorden van Karin, voordat ze naar de keuken liep, bleven nog een tijdje door mijn hoofd spoken. Toen stond ik ook op, om me naar Bureau Biebrich te begeven. Hiervoor passeerde ik mijn huis door het smalle straatje dat aan één kant vol stond met dicht opeen geparkeerde auto’s waardoor de straat nog smaller werd dan ze al was. Mea culpa, mijn auto stond er ook tussen. En die bleef er ook tussen staan, want ik besloot om lopend naar mijn werk te gaan. De vele overvloedige kilo’s kreeg ik er maar niet af. De naald van de weegschaal bleef hardnekkig steken op ruim negentig kilogram. Mijn streven om tussen de vijftien- en tachtig kilogram te geraken leek een utopie te worden. De Strammer Max versterkte de uitzichtloosheid van mijn doel.

Treinstation Biebrich passerend, stak ik de Äppelallee over en wandelde op mijn gemak door Schlosspark Biebrich. De vele kraag- en Alexanderparkieten in de bomen lieten zich luidkeels horen, ik genoot van het uitzicht op de ruïne van Mosburg met haar grote vijver en hoog spuitende fontein en bewonderde de enorme platanen die ik onderweg passeerde. Enkele bomen waren zo dik dat ze wel tweehonderd jaar oud moesten zijn.

De laatste woorden van Karin bleven als een echo in mijn hoofd resoneren terwijl ik over het bruggetje liep. Ze leek uiterst verbaasd dat de moeder van Susanne was overleden. Het kon een natuurlijke dood zijn. Ik bedoel, ik kon hier ook ter plekke neervallen en nooit meer opstaan. En toch, de woorden van mijn vroegere huisarts kwamen naar boven die me had onderzocht toen ik als dertiger me zorgen maakte over m’n gezondheid en zei: “je bent nog jong, je gaat niet zomaar dood”. Ik vroeg me af: zou dat ook gelden als je de zestig al was gepasseerd? Bestaat de kans dat het hart er zomaar ineens mee ophoudt? Of moeten er onderliggende klachten aan ten grondslag liggen? Ik kende gevallen van mensen die plotseling overleden en waarbij autopsie niets uitwees.

Hoe dan ook, deze gedachte bleef me bezighouden toen ik het groene park inmiddels had verlaten en de Rathausstraße overstak

om vervolgens het politiebureau binnen te lopen. Daar groette ik Heinrich, de oude grijze reus die steevast de balie beheerde, en zocht mijn kantoor op dat zich aan de achterzijde aan de binnenplaats bevond. Commissaris Schaukelpferd had me al gezien en betrad mijn kantoor nog voor ik zelf een stoel onder mijn gat had.

‘Rudie, ik verwachtte jou vanmiddag niet meer hier.’ Clemens’ haren waren zo wit, dat het bijna licht gaf in het donkere kantoor met slechts één raam. Zijn diep doorgroefd gezicht zette je op het verkeerde been als je zijn leeftijd wilde schatten. Hij was jonger dan zijn uiterlijk. De rust van zijn pensioen was voor hem nog niet aan de orde. Ik draaide de bureaustoel bij en ging zitten.

‘Och, ik had nog wat administratie liggen. Dat leek me wel een geschikt klusje voor een vrijdagmiddag.’

‘Goed, dan zal ik je niet ophouden.’ De commissaris draaide zich om, maar ik riep hem terug.

‘Clemens, ik werd vandaag door iemand herinnerd aan de dood van een jonge vrouw, Susanne Brennholz, die zesentwintig jaar geleden is vermoord. Kun jij je die zaak nog herinneren?’ Clemens liet de klink van de deur los, pakte een stoel en nam tegenover mij aan het bureau plaats. De commissaris sloeg zijn benen over elkaar en veegde met een hand door zijn gezicht wat een raspand geluid maakte.

‘Dat kan ik me nog goed herinneren. Doodgeslagen, we hebben de dader nimmer gevonden.’ Clemens veegde een pluisje van zijn broek.

‘Dus die zaak ligt nog open?’

‘Ja. We hebben nog geprobeerd om de dader te achterhalen via de moord op een ander bestuurslid van de Gibber Kerbegesellschaft, Felix Besenstiel. Nota bene op dezelfde avond. Ze waren met een identiek wapen gedood. Het betrof in beide gevallen een klap met een klauwhamer. Er waren twee verbanden. Namelijk, de Gibber Kerbegesellschaft en Wirtshaus Nonnenhof waar zij beiden werkten. We kwamen er niet uit. Geen getuigen, geen motief, want wie had er nu baat bij om twee hardwerkende jonge mensen van het leven te beroven? We konden niemand vinden die hen naar het leven stond.’

‘En de GKG?’

‘De Gibber Kerbegesellschaft? Felix was daar de tweede terreinknecht en tijdelijk penningmeester, Susanne was lid van de animatiecommissie.’

‘En Gerhard Treppen?’

‘Die ging met pensioen. Zes jaar heeft hij aan de zaak gewerkt. Ik vouwde mijn handen voor mij op het bureaublad.’

‘Gerhard Treppen, ik heb nooit meer iets van hem vernomen. Leeft hij nog?’

‘Zeker.’ Clemens pulkte aan zijn neus. ‘Ik heb hem gisteren nog gesproken. Hij zal nu een jaar of tachtig zijn.’ Hij keek me na-denkend aan en stak toen vermanend een vinger omhoog. ‘O, ik snap het al, je wilt de zaak openbreken?’ Ik tuitte mijn lippen en wikte mijn hoofd.

‘Eigenlijk wel, tenzij er andere zaken zijn die aandacht verdienen...?’ Schaukelpferd stond op.

‘Waarschijnlijk wel, maar dat kunnen jouw collega’s wel op zich nemen. Dit is ook een belangrijke zaak én eentje die onze gemeenschap aangaat. De moorden zijn hier in de buurt gepleegd en hadden een behoorlijk effect op de buurtbewoners hier in Biebrich. De Kerb was, zeg maar voor het gemak, zeventig jaar geleden in het leven geroepen om de gemeenschap dichter bij elkaar te brengen. Daar draagt een dubbele moord niet aan bij, zeker niet als je bedenkt dat de dader nimmer is opgepakt en zich waarschijnlijk nog onder ons kan bevinden.’ Mijn hoofd rustte op mijn gevouwen handen, mijn ellebogen rustten op het bureaublad. Fronsend keek ik naar mijn superieur.

‘Twee moorden, Clemens, en een dader die waarschijnlijk hier nog rondloopt.’ De commissaris knikte. Hij maakte met zijn hand een uitnodigend gebaar richting de deur.

‘Het is al goed, Rudie. Je hebt mijn zegen.’

Schaukelpferd regelde meteen dat ik het zogenaamde ‘GKG-dossier’ in mijn bezit kreeg. Hierin stonden ook alle contactgegevens, voor zover die nog actueel waren. Ook het nummer van rechercheur Treppen stond hierin vermeld.

Dezelfde avond maakte ik een afspraak met Gerhard Treppen.

Morgenvroeg om tien uur was geen probleem. Zijn vrouw zou zorgen dat de koffie klaarstond.

De rest van de avond benutte ik met het inlezen van het dossier dat destijds door Treppen was opgesteld, en met een telefoontje naar Anna. Of beter gezegd, Anna belde mij, want ze was een weekend bij haar oudste dochter, schoonzoon en drie kleinkinderen in Ulm. Zondagavond zou ze weer thuiskomen, ik keek er al naar uit.